

Нехай фактори A та B не є результатом дискретизації неперервних величин; A та B невпорядковані; класифікація A передре класифікації B хронологічно, причинно або в якомусь іншому сенсі. Припустимо, що інноваційний проект обирається випадково, а його B - рівень передбачається: без інформації про його A - рівень (випадкове передбачення) або при відомому A - рівні (умовне передбачення). Позначимо ρ_{ij} – частка інноваційних проектів в комірці (a_i, b_j) , $\rho_{.i}$ – сума елементів в рядку i , $\rho_{.j}$ – сума елементів в стовпці j , $i = 1, \dots, r$; $j = 1, \dots, c$. Мірою відсоткового покращення нашої здатності передбачити B на основі інформації про A є:

$$\lambda_B = \frac{\left(\sum_{i=1}^r \max_j \rho_{ij} - \max_j \rho_{.j} \right)}{\left(1 - \max_j \rho_{.j} \right)}, \quad (5)$$

тобто λ - асиметрична міра дає долю помилок, яку можна виключити за рахунок знань щодо класифікації показника A .

За допомогою покрокового частотного аналізу можна визначити послідовність найбільш невідповідних об'єктів і їх результатів. Лог-лінійний аналіз дозволяє провести узагальнюючий аналіз усієї сукупності інноваційних проектів і з'ясувати вклад кожного фактора. Блочний кластеринг дозволяє провести причинно-наслідковий аналіз і отримати найбільш типову картину взаємозв'язків показників інноваційної діяльності для розглядуваних проектів. Таблиця передбачень, що будується після проведення розрахунків, дає можливість визначити послідовність значень факторів, які по черзі визначають стан наступного показника.

ШЛЯХИ ВИХОДУ З КРИЗИ

Більовський К. Е., к.е.н., доцент

Хмельницький національний університет

В результаті фінансово-економічної кризи в Україні її національна валюта з 2008 року девальвувала на понад 65% в той час коли валюта її основних торговельних партнерів не більше ніж на 20%. За цей же період, за даними НБУ, реальний ВВП зменшився приблизно на 22% [1, 2, 3]. Чи можна за таких умов вважати, що наявний рівень девальвації є економічно обґрунтованим і таким, що не містить значної спекулятивної складової? Ні. Паніка, спричинена банкрутством ряду крупних банків, розходження обіцянок НБУ з фактичними діями, спричинила в населення негативні очікування стосовно курсу гривні, що призвело до значного додаткового тиску на курс та відтоку депозитів з банківської системи. Водночас стрімке зростання курсу долара фактично унеможливило повернення кредитів, більшість з яких бралися у валюті, що, по суті, паралізувало банківську систему. За таких умов суверенні

кредитні рейтинги України впали на кілька пунктів, що практично повністю відсікло притік іноземних інвестицій, що ще більше вдарило по обмінному курсу з одного боку, а з іншого реальний сектор економіки залишився без джерел фінансування.

Реальний доступ до дешевих кредитів мали лише 5-10% вітчизняних компаній, решта ж могли розраховувати лише на короткострокові кредити під 18-22% річних у валюті, чи 30% у грн.

Одним з виправдань для значної девальвації гривні називали інтереси експортерів, зокрема металургії – це повинно було збільшити конкурентоспроможність їхньої продукції на міжнародних ринках. Але причина падіння попиту була не ціна, а зменшення попиту через суттєве скорочення будівництва по всьому світі, а також введенням в дію в Китаї нових потужностей з виробництва сталі високої якості. Тому зниження ціни на вітчизняний метал жодним чином не впливало на його збут, а от передевальвована гривня знищувала решту економіки України. І в цьому легко пересвідчитись зараз – зростання збуту в 2010 році відбулося на фоні навіть більшого курсу гривні, ніж в 2008-2010 роках, і причиною став лише збільшений попит на зовнішніх ринках, які не залежать від курсу гривні.

Тому утримування значно заниженого курсу гривні не дало очікуваних позитивних наслідків, а лише призвело до суттєвого погіршення економічної ситуації в Україні та знецінення заощаджень громадян.

Виходом з цієї ситуації має бути поступове, планомірне відновлення курсу гривні принаймні до рівня девальвації основних торговельних партнерів, що значною мірою відновить втрачені заощадження, дозволить виплачувати кредити, покращить інвестиційний клімат і дозволить ефективно запрацювати економіці України.

В роботі [4] наводиться обґрунтування рівня відновлення курсу гривні та пропонуються наступні основні кроки для досягнення цієї мети:

1. Забезпечення стабільності банківської системи, зокрема шляхом контролю приросту грошової маси з урахуванням приросту ВВП [5]; приведення курсу гривні до економічно обґрунтованого рівня; зменшення привабливості валютних депозитів порівняно з гривневими шляхом регулювання відсоткових ставок; повернення вимоги до експортерів щодо обов'язкового продажу в 10 денний термін 50% валюти отриманої від реалізації; встановлення більш жорсткого нормативу для валютної позиції комерційних банків.

2. Мінімізація дефіциту зведеного платіжного балансу України, зокрема обмеженням безконтрольного споживчого кредитування під імпортні товари.

3. Визначення стратегічних напрямків розвитку реального сектору економіки України і стимулювання відповідних підприємств неемісійними дешевими кредитами.

4. Зведений бюджет має бути бездефіцитним.

5. Формування позитивних очікувань населення відносно кроків по виходу з кризи.

Всі п'ять кроків по виходу з кризи необхідно виконувати одночасно.

Література

1. Платіжний баланс України 2007 – 2009рр.
<http://www.bank.gov.ua/Balance/index.htm>

2. Валютний ринок України (поточні тенденції) 2008-2010рр.
http://www.bank.gov.ua/Fin_ryn/Pot_tend_v/index.htm

3. Грошово-кредитний ринок України (поточні тенденції) 2008-2010рр. http://www.bank.gov.ua/Fin_ryn/Pot_tend/index.htm

4. Більовський К.Е. Два підходи до виходу з кризи // Економіка: проблеми теорії та практики: Збірник наукових праць.- Випуск 251: В 6 т. – Т. VI. – Дніпропетровськ: ДНУ, 2009. – 292 с. – С. 1361 – 1369.

5. Більовський К.Е. Концепція розвитку внутрішнього ринку України в умовах відкритої економіки // Економіка: проблеми теорії та практики: Збірник наукових праць. - Випуск 227. – Том I. – Дніпропетровськ: ДНУ, 2007. – 306 с.- С. 175-184.

ЗАСТОСУВАННЯ ПЛАТФОРМ ВРМ ДЛЯ МОДЕЛЮВАННЯ БАНКІВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Мартинюк О. А., Яценко Н. В.

Одеський національний університет ім. І. І. Мечникова

Згідно з актуальною необхідністю переходу від функціональної системи управління банком до бізнес-процесної змінюється і спрямування напрямків розвитку автоматизації його діяльності. Мета банку при цьому – вибір та впровадження програмного забезпечення, яке максимально відповідає його потребам та фінансовим можливостям. Однак, складність полягає у достатньо великому розмаїтті методологій та програмних платформ, що зараз існує на ринку програмних продуктів. Значна диверсифікація, що існує сьогодні стосовно методологій та програмних платформ реалізації банківських бізнес-процесів, ускладнює проблему вибору для конкретного банку, що починає процеси інжинірингу та реінжинірингу. Сучасними інтегрованими стратегіями бізнесу є CRM та ERP системи. У світі снують сотні програмних продуктів, які належать до наведених класів. На наш погляд, всю сукупність можна розділити на окремі групи та підгрупи.

Розвинуті інструменти – це, перш за все, інструменти оперативної аналітичної обробки (online analytical processing, OLAP); корпоративні BI-набори (enterprise BI suites, EBIS); BI-платформи.

У зв'язку з цим, компанії які збираються впроваджувати CRM-рішення, повинні обирати вендорів та інтеграторів, які забезпечують впровадження комплексного проекту. Технологічними лідерами у наведених розробках є